

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου,
νίκη τοῦ Μερκούρη.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιά.

Ἑβδομήντα δύο κι' ἑξακόσ' ἀκόμα,
ἄσπρο 'στὸν Μερκούρη, 'στοῦ λαοῦ τὸ κόμμα.

Ὅλοι ψῆφο τοῦ Μερκούρη
κι' οἱ Κοτζαμπασῆδες σκαῦροι.

Ἴτε πάλιν ἐκλογεῖς
τῆς ἰσοτεφάνου γῆς.

Ἐκλογῶν βοή κι' ἀντάρα, πανηγύρεως ἡμέρα,
μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ Σπύρου σηκωθῆτε πέρα πέρα.

Τοῦ λαοφιλοῦς Μερκούρη βγῆκε πρόγραμμα, παιδιὰ,
πρόγραμμα, ποῦ ξεσκεπάζει τὴν λευκὴ του τὴν καρδιά,
πρόγραμμα χωρὶς τερτίπια καὶ μεγάλαις παπαρδέλαις,
πρόγραμμα, ποῦ θ' ἀποκόψῃ κάτι σάπιας παληορίζαις,
'στὰ προγράμματα τῶν ἄλλων νὰ τυλίξετε σαρδέλαις,
μὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ Σπύρου βάλετέ το σὲ κορνίζαις.

Ἴτε πάλιν ἐκλογεῖς
τῆς ἰοστεφάνου γῆς,
μαῦρο ὅτους ψευδαττικάρχας, κάτω κάτω τὰ τσιφλίκια,
κάτω φέουδα καὶ πύργοι, κάτω μούμιας σαρκοφάγων
μαῦρο ὅτους ψευδαττικάρχας νὰ τρυπώσουν σὰν ποντίκια,
ὁποῦ φέρνουν τὴν πανοῦκλα τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Πάγων.

Ἴτε πάλιν ἐκλογεῖς
τῆς ἰοστεφάνου γῆς,
παλαιῶν παπύρων φύλλα νὰ σκορπίσουνε σὰν φύκη,
τὸν Μερκούρη νὰ τὸν στέψη λαοπρόβλητος ἢ νίκη,
νὰ βαρέσωμε λαγοῦττα καὶ ν' ἀλλάξωμε φιλιὰ,
κι' οἱ λυσσῶντες Ἀττικάρχαι νὰ μὴ βγάλουνε μιλιὰ.

Ἀλαλάξετε τὴν νίκην, τῆς Ἀθήνας μαχαλάδες,
μέ φωτιαῖς καὶ μασαλάδες,
μὰ καὶ σεῖς τῶν μαχαλάδων καλικέλαδοι κοκόροι
σὰν ὀξύφωνοι τενόροι
ἀλαλάξετε ὅτον κόσμος μετ' τὴν πρώτην χαραυγὴν
πῶς ὁ μέγας φεουδάρχης μετ' καθάρσιο θὰ βγῇ.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἀῖριον λοιπὸν σὲ θέλω,
Περικλῆ μου Σγαναρέλο,
μέ τὴν πούλια τῆς αὐγῆς
ἀπ' τὸ σπῆτι σου νὰ βγῇς,
καὶ ὅτου τμήματος τὴν πόρτα σὰν μπαστάκας νὰ καθίσῃς
καὶ τὴν κάλπη τοῦ Μερκούρη νὰ μοῦ τὴν χρυσοψήφισῃς.

Νὰ ξυπνήσῃς μετ' τὴν διάννα
καὶ ὅτ' τμήμα σου νὰ πᾶς,
κι' ὁλοένα καραβάνα
γιὰ καμπόσους νὰ κτυπᾶς.

Ὁ Μερκούρης ὁ Μερκούρης, ὁ λαὸς ὁ νικητῆς,
νὰ βουδῇς τὸ νομά του,
καὶ ὦν τὸ Πρόγραμμα του
σὰν παντιέρα νὰ κρατῇς.

Μερκούραρος Μερκούραρος, καὶ θλιβερά τραγοῦδα:
ἀπολλὴ μαυρίλα ὅπως μαύρη σὰν καλικοῦδα
κι' ἐκάθισε κι' ἐκούρνισσε ὅτ' τὴν κάλπη τοῦ Μικέλη
κι' ἐθρήνησε τὸ χάλι τῆς Ἀττικαρχῶν ἀγέλης.

Μερκούραρος ἀντιλαλεῖ,
τὰ τζάκια δὲν περνοῦνε πιά,
μαυρίλα ὅπως πολλὴ
καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀραπιά.

Καὶ ὅτ' τῶν μεγάλων Ἀθηνῶν
τὰς δοξασιμένους κοίτας
ἦλθε τῶν Μαύρων τῶν Βουνῶν
ὁ λατρευτὸς Νικήτας,

τεκμήριον πασιφανές
πῶς κάθε κόμης κουνενές
ποῦ βράζει μ' αἷμα γαλανό,
θὰ ὅτ' τὰ μαῦρα σὰν βουνό.

Ἦλθε ποῦ λὲς ὅτ' τὴν γῆν ἡμῶν
ἀγαπημένος Ἡγεμῶν,
εὐρύτερες, πελώριες, φορῶντας γιγατάνι,
φορῶντας φουστάνελαις,
κι' εἰς μερικὸς μας ντιστεγκὲ περίεργος ἐφάνη
καὶ δὸς τοῦ παπαδέλαις.

Καὶ βλέποντές τον ἔλεγον: «ὦ! κὲλ Μαυροβουνί!
σὲτ' ἐν ροὰ τρεῖς ἐξαντρίκ' ἄδεν γιγατάνι.
ὦ! κὲλ ροὰ, ὦ! κὲλ ροὰ!
νὶ σὸ δὲν κάνει νὶ φροά.

»Δὲν εἶναι δηλαδὴ φραππὰν, δὲν εἶναι Λουδοβίκος,
μήτε κανένας Ὁρλεάν, μηδὲ Μομερανσύ,
καὶ ὅτ' ποδάρ' ὅπως κι' ἐμᾶς τοὺς νόμπλ' ἀδίκως
καὶ τοῦ Φωμπόρ τῆς Κηφισσιᾶς τὴν ἀριστοκρασίαν.

Ἦλθε μετ' τὸ φακίολι τῆς καὶ μάτια φλογισμένα
κι' ἡ λατρευτὴ Μιλένα,
τὰ φρύδια τὰ κατάμαυρα γραμμένα μετ' κοντύλι,
φοροῦσε ὅτ' κεφάλι τῆς μεταξωτὸ μαντύλι,
ψηλὴ καθὼς τὸν ἄνδρα τῆς, σὰν Ἀμαζῶν γυναικα,
ποῦ κάνει γι' ἄλλαις δέκα.
Μιὰ φορεσιὰ σὰν Βλάχικα καὶ μέσ' ὅτ' μέση ζώνη,
λαμπρὸν τὸ βλέμμα καὶ ταχύ,
καὶ μιὰ γροθιά τῆς μοναχῇ
τὴν ψεύτικη μασέλα σου πετᾷ καὶ ξεριζώνει.

Καὶ θηλυκὰ τῆς Κηφισσιᾶς μετ' φᾶς ἂ μὲν ὅτ' χέρι
τοῦ πελωρίου γίγαντος ἐκύτταζαν τὸ ταῖρι,
κι' ἐφώναζαν ἀσὲ ντρολ, σὲ ντρολ,
ὅν ρὲν ὅν ρὲν ἄδεν φακίολ,
σὰν τοῦτ' δὲν ἔχει ποεζί,
ὅν ρὲν κόμ' φάμ' μπουρζοαζί,
δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμᾶς μινιόν
καὶ μήτε τρώει σαμπινιόν.

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς, τῆς ἐκλογῆς ἀφῆσας τὸν ἀγῶνα,
ὡς εὐ παρίστης, ἔκραξα, ὅτ' ὅν φίλον Ἡγεμόνα,
χαῖρε τῶν Μαύρων τῶν Βουνῶν
αἰτὲ καὶ Στρατηλάτη,
ποῦ τῶν γιγάντων τῶν κλεινῶν
ἀντίκρυσε τὸ μάτι.

Ἐμπρός' ὅτ' τόσα τρόπαια χρυσοῦς εἰρήνης στάσου
καὶ σκόρπα νεράτα γύρω σου μετ' τὰ γεράματά σου,
φωτιαῖς ἀπὸ τὰ μάτια σου, φωτιαῖς ἀπὸ τὰ στέρνα,
καὶ μετ' τὸ γιγατάνι σου δρασκέλα μας καὶ πέρνα.

Τὰ μάτια τῶν γερόντων σου καὶ τῶν παιδιῶν ἀνάπτουν,
τὰ δαυομένα στήθη τῶν καμαρωμένων κύττα,
τῆς Τσεργάρας τὰ βουνὰ βροντοκοποῦν κι' ἀστράπτουν
κι' ἀντιλαλοῦν τὰ φλογερὰ τραγοῦδα τοῦ Νικήτα.

Χαῖρε τῶν Μαύρων τῶν Βουνῶν ἀγαπημένο θρέμμα,
ὁ τροβαδούρος τῶν νικῶν καὶ ποιητῆς μετ' στέμμα,
ἐσὺ τοῦ κόσμου σου ποιμὴν,
πατέρας καὶ Βενιαμίν.

Καλῶς μᾶς ἐφθασες κι' ἐδῶ νὰ ὅτ' Ταμείων πλούτη,
καλῶς ἐπάτησες τὴν γῆν,
τῆς κάθε δόξης τὴν πηγὴν,
ποῦ κι' εἰς καιροὺς εἰρηνικοὺς μυρίζεσαι μπαροῦτι.

Χαῖρε τῶν Μαύρων τῶν Βουνῶν αἰτὲ φουστάνελαις
καὶ βλέπε μας καλὰ.
Τὸ γιγατάνι ποῦ φορεῖς κανεῖς δὲν τὸ θαυμάζει,
τὸ γιγατάνι ποῦ φορεῖς ἐμᾶς δὲν μᾶς τρομάζει,
ἀπὸ σπαθιὰ μὴ χάνεσαι καὶ τάχως παιχνίδια,
κι' ἐμῆς μ' αὐτὰ γυρίζομε,
τὰ σέρνομε, τὰ τρίζομε,
κι' ἀνάδομε σὰν τὰ χυρὰ καὶ σὰν τὰ ροκανίδια.

Μὲ τὸ δίκό σου τὸ σπαθί τ' αὐτὶ μας δὲν ἰδρώνει,
ἔμπρός' ὅτ' δικά μας φαίνεται σουγιάς Κολοκοτρώνη.
Κρύψε το, Μαυροβούνιε, καὶ μὴν τὸ δείχνῃς ἔτσι
σὲ πολέμαρχους φτερωτοὺς
κι' ἄσπρων βουνῶν σταυραετοὺς,
ποῦ σύνθημά μας ἔχομε σπαθί καὶ κοκορέτσι.

Σὲ στεφανώνουν σήμερα καὶ τῶν δαφνῶν μας κλάδοι
καὶ περιβάλλεσαι μετ' φῶς χρυσοῦς φωτονεφέλης,
πλὴν μάθε, Μαυροβούνιε, πῶς αἶριον τὸ βράδυ
Μαυροβουνιώτης θὰ γενῇ κι' ὁ καπετὰν Μικέλης.

Κι' ἂν σὰν κολώνα Δωρικὴ στέκῃς ἔμπρός' μας ἴσιος
πλὴν Ἡγεμῶν μᾶς φαίνεται παραπολὺ βουνίσσιος,
κι' εἰς τοῦτο τὸ πτολιεθρον, ποῦ σφύζει νέον αἷμα
κι' ἐπλήθυνε τῆς ἀρχοντίας καὶ τῆς νομπλὲς ἢ κρέμας,
σὲ βεβαίῳ σὰν εὐγενῆς, Νικήτ' ἀγαπητὲ,
πῶς μήτε κάλπη θάβαζες γιὰ Δήμαρχος ποτέ.

Τρεῖς χαῖρε, Μαυροβούνιε, μαζί μετ' τὴν Μιλένα,
σὲ δέχονται τὰ χῶματα, ποῦ τάχως ἀκουσμένα,
κι' ἀπὸ τῆς τόσας δάφναις μας πάρε κλαδιὰ περισσὰ
καὶ φύτεψέ τα μόνος σου ὅτ' τὴν γῆ σου τὴν βουνίσσια,
νὰ ὅτ' ἡ δάφνη τῶν Ρωμῶν ἢ προϊστορικὴ
ἂν θὰ φουντώσῃ πλούσια καμμιὰ φορὰ κι' ἐκεῖ.

Ὡρα καλὴ, σὲ καρτερεῖ τὸ πατρικὸ σου δῶμα,
σὲ καρτεροῦν καρδιαῖς λαοῦ καλυδομαθημένου,
κι' οὐρανογεῖτοναις κορφαῖς, ὁποῦ προχθὲς ἀκόμα
τοὺς γάμους ἔπανηγύρισαν παιδιῶν σου τιμημένου.

Χαῖρε τῶν Μαύρων τῶν Βουνῶν λευκάζουσα νεότης,
τὸν τροβαδούρον ἂς ὕμνουν πολέμων τροβαδούροι,
μὰ κρῖμα ποῦ δὲν λέγεσαι τῶν Ἀθηνῶν δημότης
νὰ πᾶς ν' ἀσπρίσης αἶριο τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη.

Τέτοια ποῦ λὲς τοῦ μίλησα μετ' πλοῦτον εὐφραδείας
γιὰ νὰ μὴν πῇ τοὺς Ἑλλήνας ἀμίλητα ζαγάρια,
κι' ὁ Τούρκος ὁ Τουργᾶν Πασσᾶς ἐκ τῶν τῆς συνοδείας
ἐκύτταζε καλὰ καλὰ τὰ δῶτά μου τὰ ποδάρια.

Κι' ἂν ἐρωτᾷς, βρε Περικλῆ, τί γίνεται ὅτ' ἄς Ρέννας,
νὰ κλάψῃς τῶν Στρατοδικῶν τὰς ἐκμανεῖσας φρένας,
ὁ Δραῦφους ὅτ' τὴν φυλακὴν θὰ κἀνὴ δέκα χρόνια
γιὰ νὰ σωθοῦν Ἐπιτελῶν πανάμωμα γαλόνια.

Πίστις ὅτ' τὴν Θέμιδα τῆς γῆς, πίστις καὶ ὅτ' τὴν ἀλήθεια,
ὅλα κουκιά μετ' ῥήγανη, μαρούλια, κολοκύθια,
σοῦ τόπα κι' εἴκοσι φοραίς, σοῦ τόπα κι' ἑκατὸ
πῶς φῶτα καὶ πολιτισμοὶ μοῦ φέρνουν ἐμετό.

Καὶ σὺ γιὰ τοῦτα σὰν ἀκούς, βρε Περικλέτο, ξέρνα,
τοὺς Στρατοδικᾶς τῶν Ρενῶν χαίρετ' εἰς καὶ πέρνα,
καὶ πάρε τὰ παληόχαρτα τῶν μυστικῶν φακέλων
καὶ μὲς ὅτ' αὐτὰ τρεῖς τα ποζάτων Κολονέλων.

Ὡ σὺ κοσμοπανόραμα μεγάλο κι' ἱλλουστρίσιμο,
ποῦ θέλεις πάντα φάσκελα, ποῦ θέλεις πάντα φτύσιμο.
Ὡ! τῆς ἀνόμου κεφαλῆς
τῶν πλαστογράφων Στρατηγῶν,
Ὡ! τῆς ἀντάρας τῆς πολλῆς
τῶν ἰδικῶν μας ἐκλογῶν.

Ὡ σεῖς, ψευδαττικάρχαι μας, ποῦ κλαίοντες θὰ ὀῦτε
τὸν τίτλο σας κουρέλι,
Ὡ σεῖς ὁλόμαυρα πουλιὰ, ποῦ πικροκελαῖδεῖτε
ὅτ' τὴν κάλπη τοῦ Μικέλη.

Ὡ Δραῦφους κακότης κι' Ἐπιτελείων θῦμα,
Ὡ Βαρωνέτοι γηγενεῖς,
ὁποῦ θὰ πέσετε πρηγεῖς
ἔμπρός' τοῦ λαοῦ τὸ κύμα.

Ὡ! μπροντερὸ καὶ σεῖς χαρτιά
γεμάτα λέρα καὶ ψευτιά,
χαθῆτε μέσα ὅτ' τὴν φωτιά.

Ὡ στόματα, ποῦ σιωποῦν
ἔμπρός' σὲ χρυσᾶ σειρήνια,

ὦ τενεκέδες, ποῦ κτυποῦν
σὲ Βαρωνέτων σπήτια.

ὦ σεῖς, ποῦ θὰ μαυρίσετε
τῆς χώρας ἀρχοντόπουλο,
καὶ θὰ παραφουκίσετε
τὸν Λόρδο τὸν Σιμόπουλο,
ποῦ μὲ τὸν Μικελάκη του κοντεύει νὰ φρυάξει,
μὰ δὲν ἀνακατεύεται, πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι!

ὦ! ποῦ σφιχτήκατε καὶ σεῖς,
Λοιδωρικιώταις καὶ Ἀμφισσεῖς,
μὲ τὸ λευκὸ σας γάλα,
μὲ βούτυρο καὶ μ' ἄλλα
τοὺς μαύρους νὰ λευκάνετε,
μὰ τίποτα δὲν κάνετε.

ὦ πανηγύρια λαϊκά,
ποῦ γίνονται τριγύρω,
ὦ περιστέρια καὶ γλυκά,
ποῦ πέφτουνε 'στὸν Σπύρο.

ὦ! τὸν πτωχὸ τὸν Δραῦφους,
ὦ τοῦ λαοῦ ζητωκραυγὴ,
ποῦ σκούζει καὶ γιὰ τοὺς κουφούς
πῶς ὁ Μερκούραρος θὰ 'βγῇ.

ὦ νέα λιθανίσματα
τροπαίων καὶ στεφάνων,
ὦ βρόντοι καὶ σαλίσματα
σαλπίγγων καὶ τυμπάνων.

ὦ ραπατάου ραπατοῦ
καὶ ἐπιθεώρησις Στρατοῦ,
ὦ! ποῦ σαλπίζουν σάλπιγγες σ' ἐμᾶς τοὺς πατριώτας
πῶς 'βρέθηκαν Συντάγματα μὲ δέκα στρατιώτας.

ὦ! ποῦ θὰ πάρουν οἱ Ρωμηοὶ τὴν Θράκη καὶ τὴν Πόλι
σὰν καταφέρουν νὰ γενοῦν ἀπαλλαγέντες ὅλοι.
ὦ κομφετὶ πολύχρωμα καὶ ὀλόλευκα κουφέτα,
ὦ Περικλέτο φαφλατᾶ,
ποῦ χάνεσαι γιὰ χωρατὰ,
Λαὸς Μερκούρης φώναζε καὶ ἐμπρός 'στὴν κάλπη πέτα.

Κι' ἂν λάβῃς τοῦ Καραμπουρνοῦ μαριόλικο μπιλιέτο
καὶ σὲ καλεῖ 'στὸ σπήτι του νὰ πᾶς, βρὲ Περικλέτο,
νὰ συσκεφθῇτε μυστικά γιὰ τὸν Μικεὺλ τώρα,
πιάσε καὶ σὺ τὴν πένα σου καὶ γράψε του μπονόρα:

Κύρ Νικολῆ Καραμπουρνοῦ,
ποῦ μᾶς ἐσήκωσαν τὸν νοῦ
τάνδραγαθήματά σου
καὶ τὰ μπουμπουνητά σου,
ἤθελα νᾶλθω σπήτι σου, τῶν ἐκλογῶν τσιμποῦρι,
ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐκαιρῶ
'στὸ σπήτι μου σὲ καρτερῶ
νὰ πᾶμε νὰ ψηφίσωμε τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη».

Πάλι δύο τρεῖς Συμβούλους σοῦ συστήνω, μίο κάρο,
'στὸν Καταίμπαλη νὰ δώσης, τὸν Μιχάλη τὸν κουμπάρο,
ψηφίσε τὸν Κανελλίδη, τὸν συντάκτην τῶν Κ α ι ρ ῶ ν,
πολυφίλητον καλέμι, πατριώτην κρατερόν,
καὶ τὸν Λάμψα νὰ ψηφίσης τῆς Μεγάλῃς Βρεττανίας,

καλλιτέχνην συμποσίων ἀπολαύσεως σπανίας,
πλὴν καὶ κάτω 'στὸν Περαιὰ νὰ κατέβῃς, ντελμπεντέρη,
μιά χρυσὴ νὰ δώσης ψῆφο 'στὸν χρυσὸ μας Ντηλαβέρη,
μὰ λυπήσου τὴν πληθώραν τῶν ἐκλογικῶν θυμάτων
καὶ ἄσπρισε καὶ τόσους ἄλλους, ποῦ δὲν ξέρω τὸνομά των.

Πρῶτ' πρῶτ' νὰ σηκωθῇς καὶ ἀπὸ 'νωρὶς νὰ πέσης
καὶ 'στὴν οὐρὰ τοῦ σκύλου σου λουκάνικο μὴ δέσης,
μὰ κρέμασέ του σύμφωνα μὲ τοὺς ἀρχαίους νόμους
ἓνα τενεκετζίδικο, καὶ ἀμόλα τὸν 'στοὺς δρόμους.

Κι' ἀπὸ κουζίνας σὰν περνᾷς βάστα σφικτὰ τὴ μύτη σου,
κάτω τὰ τζάκια φώναζε 'στὸ δρόμο καὶ 'στὸ σπήτι σου,
καὶ ἀπὸ τὴν πείνα σήμερα προτίμησε νὰ ρέψῃς
παρὰ σὲ τζάκι μαγειριοῦ νὰ πᾶς νὰ μαγειρέψῃς.

Π. — Κάτω τὰ τζάκια τὸ λοιπὸν, νὰ πέσιμο, νὰ τοῦμπαρος,
Μερκούρης, Μερκουράραρος, Μερκουραρουραρούμπαρος,
καὶ πᾶμε νὰ ψηφίσωμε μὲ τοῦ λαοῦ τὰ ζήτω,
μὰ δέξου καὶ μιά μπόξ γροθιά 'στὸν ξύλινό σου μύτο.

'Στὸν Θύμιο Βλάμη μὲ καρδιά, Γαλαξειδιώτικα παιδιὰ.

Γαλαξειδιώταις ναυτικοὶ καὶ πρῶτοι καπετάνοι,
ψηφίσετε τὸν Θύμιο σας, ὅπου τιμὴ σᾶς κάνει,
ψηφίσετε τὸν Βλάμη σας, γιὰτρὸ μὲ τετρακόσα,
ποῦχει λευκὸ τὸ μέτωπο καὶ τὴν καρδιά 'στὴ γλῶσσα.
Ἐμπρός νὰ κόψετε καὶ σεῖς τῶν δυνατῶν τὸ γλέντι,
ψηφίστε σὰν λεβέντηδες τὸν Θύμιο τὸν λεβέντη.

Τῆς ὀρθοθεραπείας βιβλίον ἐμπνευσμένον
μὲς ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ Γαλλιστὶ γραμμένον,
γιατροῦ προσφιλεστάτου, τοῦ Νίκου Καλλικούνη,
ποῦ σὲ πολλῶν ντοτόρων ἐμπῆκε τὸ ρουθούνη,
ἀντάξιον τφόντι μιᾶς μεγάλης φήμης
καὶ τὸν ἱεροφάντην τιμῶν τῆς ἐπιστήμης.

Λοιπὸν ὁ Σακελλάριος, Πολύβιος ὁ φίλος,
κάθε κακίας καὶ ψευτιᾶς πολέμιος στωμύλος,
'πῆρε κορίτσι μάλαμμα καὶ διαλεκτὸ τῆς Σύρου,
τὴν ἀγαστὴν Τιμόκλειαν, τὴν κόρην Ἀναργύρου,
καὶ ὁ Φασουλῆς τοὺς εὐχεταί πάντα χαραῖς καὶ γέλοις,
ζωῆς μακαριότητα καὶ σφρίγος γιὰ μουρέλια.

Ἀπὸ τῆς « Ἀκροπόλεως τὰ πρῶτα Καταστήματα
ἐσχάτως ἐξεδόθησαν σπουδαῖα Διηγήματα
τοῦ Κωνσταντίνου Μεταξᾶ, τοῦ πικλὴν Βοσπορίτου,
διηγηματογράφου μας ἀγαπητοῦ καὶ ἐγκρίτου,
Σκηναὶ ἀνὰ τὴν Ἐρημον, μὲ τέχνην ἀσυνήθη,
λαμπρῶς ἐξεικονίζουσαι τῶν Βεδουίνων ἥθη,
μὲ τοῦ Ροῖδη πρόλογον, τοῦ πολυσόφου Χιώτη,
καὶ ἐκτύπωσις τῶν Μάϊσινερ καὶ Καργαδούρη πρώτη.

Ἡ τόσον πατριωτικὴ τῶν Χίων ἀδελφότης,
ποῦ μέλος εἶν' ἐπίτιμον καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ Χιώτης,
σφριγῶσα μ' ἐνθουσιασμόν
κηρύττει διαγωνισμόν
πρὸς ἱστορίας συγγραφὴν τῆς νήσου τῶν ἀνθρώπων
ἀπὸ τῶν πάλαι χρόνων.
Καὶ κάθε Χιώτης παραλὴς ἂς μὴ φεισθῇ θυσίας
δι' ἔργον ἐθνικώτατον τοιαύτης σημασίας.